

109. En bygdens tärna sjutton år.

Livligt.

En byg-dens tär-na, sjut-ton år, Så blom-stran-de och skön.
 För-nä-ma sprät-tars an-bud får, Men hör ej de-ras bön.
 Med gods och guld och pär-le-skrud De loc-ka hent-ne ej—
 När hundra suc-ka: "Bliv min brud"! Hon sva-rar hundra nej—.

2. Hon är så god, hon ömt och gott
 Om alla människor tror.
 Och hennes hjärta klappar blott
 Av kärlek till sin mor.
 Att lydig, kärleksfull och from
 Förljuva hennes lopp —
 Se där dess glans och rikedom.
 Dess ära och dess hopp.

3. Kom så en yngling, känslofull,
 Förutan gods och gull,
 Och sade: »Vill du bli min brud
 Förutan guld och skrud?
 Jag vill bli sonen åt din mor,
 Om du mig håller kär.
 Min hydda är ej grann, ej stor.
 Men vänner trivas där.

4. Och flickans kind i purpurbrand
 Sitt blyga ja har sagt.
 Och gossens hand i flickans hand
 Har modern redan lagt.
 Nu sjunger han i fridfullt tjäll,
 Med moder och sin brud:
 »Den dygdige har lycka nog.
 Förutan guld och skrud.